

den Nedsættelse for Flæsk, Smør og Brød, der havde fundet Sted efter Dyrtidsloven af 1918, og man gik endnu et Skridt videre, idet Ministeren tiltraadte et Forslag, som blev stillet fra vor og fra konservativ Side, om, at vi skulde ophøre med at give Tilskud til Nedsættelse af Brændselsprisen for alle dem, der havde Evne til selv at betale. Ikke alene har vi altsaa under den Afviklingslovgivning, vi siden da har haft, strøget Statens Tilskud i Henhold til § 1, men ogsaa det Tilskud til Brændselsprisernes Nedsættelse, som Ministeren foreslog i 1918, saaledes at Statens Tilskud kun kom dem til gode, som havde under en nærmere angiven Indtægt. Denne fastsatte Indtægtsgrænse var for København, Frederiksberg og Gentofte sat til 4 000 Kr., for Købstæderne til 3 500 Kr. og for Landet til 2 500 Kr., saa at der paa den kommunale Dyrtidslov i Øjeblikket ikke findes Bevillinger, der kommer andre til gode end dem, om hvilke man kan sige, at de er mindre velstillede. Det er det, der er sket paa den kommunale Dyrtidslov, og det er ganske naturligt, thi det er jo i Kraft af Forholdenes Udvikling, at man har kunnet gaa den Vej, særlig i Kraft af, at Lønniveauet bestandig har nærmet sig Prisniveauet. Og naar vi naar det Punkt, at Lønniveauet og Prisniveauet holder Trit med hinanden, er dermed i Virkeligheden al Begrundelse for yderligere Prisregulering bortfaldet.

Det er disse Forhold, vi har taget i Betragtning, naar vi successivt er gaaet nedad med Reguleringen. Og det er den samme Synsmaade, som gør sig gældende, naar mit Partis Ordfører i Gaar sagde, at man nu ikke skulde have andet ind under den Statsregulering, som kom alle til gode, end Brød og Sukker, medens Mælken og Flæsket kunde gaa ind under den kommunale Dyrtidslovgivning, saaledes forstaaet, at Statens Tilskud til de Rabatmærker, der udstedes for de 200 g Flæsk, som rationeres til hvert Individ, kun kommer dem til gode, der har under en nærmere angiven Indtægt. Jeg har set i Bladene, at Venstre og Konservative vil borttage en Uges Løn fra Arbejderne. Det forstaaer jeg overhovedet ikke. Thi naar mit Partis Ordfører stillede sig saa velvilligt til det Tilskud til Rabatmærker,

som kræves dels til Mælk, dels til Flæsk for alle, hvis Indtægt ligger under en nærmere angiven Grænse — og jeg kunde tænke mig, at man kunde blive enig om at anvende samme Indtægtsgrænse, som man blev enig om i Sommer for Brændselets Vedkommende —, maa al Tale om, at man borttager Indtægt fra Arbejderne, høre op, saa er den i Virkeligheden fuldstændig hen i Vejret. Man kunde med mere Sandhed sige, at man tager en Uges Løn fra dem, der er bedre stillede, thi det er det, det udelukkende drejer sig om, hvorvidt man nu skal tage Statstilskuddet bort til Nedsættelse af Prisen for de nævnte to Levnedsmidler for dem, der er paa et højere Indtægtsniveau, og jeg skulde tro, at naar man staar ved Afvikling af Dyrtidslovgivningen, var det den rigtige Ende at begynde med, at man tog Statstilskuddet bort fra dem, der ikke havde det behov. Det var den Begrænsning, mit Partis Ordfører henstillede, at man satte. Jeg forstaaer meget vel den Betragtning, som den højtærede Indenrigsminister gjorde gældende, og jeg deler denne Betragtning, at det gælder om, at Lovgivningsmagten under Behandling af disse økonomiske Love stiller sig saadan, at man ikke med skellig Grund kan henpege herpaa og bruge det som Skærmbærd for at bryde Arbejdsoverenskomster. Men jeg gaar ogsaa ud fra, at naar Tilskuddet kommer dem til gode, jeg har nævnt her, under disse Indtægtsgrænser, saa har vi i Virkeligheden taget hele den Klasse af Medborgere med, om hvilke man kan sige, at det kan være svært nok for dem at komme igennem med den Indtægt, de har, og jeg kunde maaske i denne Forbindelse sige, at det er vanskeligt at forstaa, at man kan gøre noget andet gældende. Thi man maa være fuldstændig klar over, at mange af dem, der er Selvforsynere med Mælk og Flæsk paa Landet, ikke har 2 500 Kr. at leve af, og naar de skal kunne klare sig, maa jeg tro, at man heller ikke med Grund kan gøre gældende, at de, som bor i København og har en Indtægt af 4 000 Kr., ikke skulde være i Stand til at betale Dagens Pris for de 200 g Flæsk, og det samme gælder dem i Byerne med 3 500 Kr.s Indtægt. Jeg gaar ud fra, at vi hermed i Virkeligheden vil have ramt alle dem, der hører til den ar-